

у мене всяка обич днес към нея.
Сърцето ми бе само нейн гост,
сега дома си, при Елена, иде
и там навеки ще остане то.

ЛИЗАНДЪР. -

Не вярвай му, Елено!

ДЕМЕТРИЙ. -

Не отричай

това, което сам не знаеш - скъпо
за тая смелост трябва да платиш.
Но ето иде твоята любима.

/Връща се Хермия./

ХЕРМИЯ. -

Когато зрението ни отслабва,
слухът ни става сякаш двах по-силен.
Лизандре, на ухото си дължа,
че те намтрам тук. Кажй, защо
в гората ти ме сам-сама остави?

ЛИЗАНДЪР. -

Когато друга обич го влече!..

ХЕРМИЯ. -

Как? - Друга обич да влече Лизандра?

ЛИЗАНДЪР. -

Елена! - Тя блести сред тъмна нощ
по-силно от звездите на небето!
Защо ме гениш? Не разбра ли ти,
че бягам аз от тебе?

ХЕРМИЯ. -

Не мислиш

какво говориш ти, Лизандре,
не може туй да бъде.

ЕЛЕНА. -

Бездруго,

и тримата задружно са решили
да се надсмиват до насита с мене.
Кажй ми, Хермия, сама
не си ли устроила всичко туй?
Нима забрави светлите мечти,
свещените обети на сестра?